

Intervenciós hírlevél

szülőknek

2026. szeptember

Hogyan támogathatjuk gyermekünk kommunikációját a mindennapokban?

Amikor egy kisgyermek beszédfejlődéséről gondolkodunk, gyakran azt figyeljük, hány szót mond, milyen hosszú mondatokban beszél, vagy helyesen ejti-e már a hangokat. Pedig a nyelvi fejlődés ennél sokkal több. A gyermek akkor is tanulja a nyelvet, amikor figyel, hallgat, kérdez, utánoz, megért egy történetet vagy éppen elmesél valamit a saját szavaival.

A mindennapi élet számtalan lehetőséget kínál arra, hogy játékosan támogassuk gyermekünk kommunikációját és anyanyelvi fejlődését. Ehhez kínálunk most néhány egyszerű, a hétköznapiakban is könnyen alkalmazható ötletet.

1. Beszélgessünk vele – ne csak hozzá!

A gyermek nem pusztán a hallott szavakból tanul. A valódi párbeszéd során azt is megtapasztalja, hogyan lehet kérdezni, válaszolni, bekapcsolódni egy beszélgetésbe, kifejezni a gondolatainkat és figyelni a másokra. Ehhez nem szükséges különleges témákat keresnünk.

Beszélgethetünk öltözködés, séta vagy játék közben:

- „Ma szerinted szükségünk lesz a kabátra?”
- „Nézd, mennyi falevél van a földön! Szerinted miért hullottak le?”
- „Mit építesz? Ki fog beköltözni ebbe a házba?”

A cél nem az, hogy folyamatosan kérdezzük a gyermeket, hanem hogy valódi beszélgetés alakuljon ki közöttünk.

2. Adjunk időt a válaszra!

Felnőtteként természetesnek tűnhet, hogy egy kérdésre azonnal választ kapunk. Egy gyermeknek azonban időre lehet szüksége ahhoz, hogy megértse a kérdést, átgondolja, mit szeretne mondani, előhívja a megfelelő szavakat, majd megfogalmazza a választ.

Ezért amikor kérdezzük, ne siessünk helyette válaszolni. Néha néhány másodpercnyi csend is elegendő ahhoz, hogy a gyermek megszólaljon. **A türelmes várakozás azt üzeni neki, hogy**

figyelünk rá, érdekel bennünket, amit mondani szeretne, és fontos számunkra a közlendője.

3. Ne javítsuk folyamatosan – inkább adjunk jó mintát!

A gyermek beszédének fejlődését nem feltétlenül azzal segítjük a legjobban, ha minden hibáját azonnal kijavítjuk.

Ha például azt mondja: „A kutya futi.”

Nem szükséges így javítanunk: „Nem futi, hanem fut.”

Ehelyett természetes módon visszamondhatjuk: „Igen, a kutya fut a parkban.”

Így a gyermek anélkül hallja a helyes nyelvi mintát, hogy a hibájára irányítanánk a figyelmet. Ezt nevezzük modelladásnak. Egyúttal azt is jelezzük számára, hogy megértettük, amit mondani szeretett volna.

4. Bővítsük tovább, amit a gyermek mond!

A gyermek rövid mondatai kiváló lehetőséget adnak arra, hogy egy kicsit gazdagabb nyelvi mintát halljon.

Gyermek: „Nagy autó!”

Felnőtt: „Igen, egy nagy piros autó megy az úton.”

Nem kell minden alkalommal hosszú mondatokat alkotnunk. Elég, ha egy kicsivel többet teszünk hozzá ahhoz, amit a gyermek már elmondott. Ezzel természetes módon támogatjuk a szókincs bővülését, a mondatalkotás és a nyelvtani szerkezetek fejlődését.

5. A mese nemcsak esti program lehet

A közös mesehallgatás és könyvnézegetés az egyik legjobb természetes lehetőség az anyanyelvi fejlődés támogatására. Nem baj, ha nem olvassuk végig mindig a teljes mesét. Néha érdemes megállni egy-egy képnél:

- „Mit látsz a képen?”
- „Szerinted mi történhetett előtte?”
- „Mit gondolsz, mit fog csinálni a kisfiú?”
- „Te mit csináltál volna a helyében?”

Így a könyvnézegetés közös gondolkodássá és beszélgetéssé válik, miközben a gyermek olyan szavakkal és kifejezésekkel is találkozik, amelyek a hétköznapi beszélgetésekben ritkábban fordulnak elő.

A beszédfejlődés támogatása a hétköznapiak része

Gyermeink anyanyelvi fejlődésének támogatásához nincs mindig szükség külön fejlesztő célú helyzetekre. A legjobb lehetőségek sokszor éppen a hétköznapiakban adódnak: egy közös reggelenél, öltözködés közben, hazafelé, játék közben, a boltban vagy az esti mesénél.

Beszélgessünk vele.

Hallgassuk meg.

Adjunk időt a válaszra.

Meséljünk neki.

Kérdezzünk, de hagyjuk őt is kérdezni.

Legfőképpen pedig **legyünk jelen a közös pillanatokban**. Ezekben a kapcsolódásokban észrevétlenül fejlődik gyermekünk nyelvi kommunikációja és gondolkodása. A legfontosabb, hogy legyen lehetősége elmondani, amit gondol, kérdezni, válaszolni – és megtapasztalni, hogy kíváncsiak vagyunk rá.

Szeptemberi hírlevelünket Novák Emese gyógypedagógus, logopédus állította össze.